

Lea Tuulikki Niskala

Päivän pähkinöitä 2020 ja muita juttuja

Tarinoita ja juttuja elämänvarrelta

Päivän pähkinöitä ja muita juttuja 2020

Ajatuksia arjen pienistä asioista

Lea Tuulikki Niskala

Blogit 2020

Kirjoitteluni blogissa jatkui tammikuusta joulukuuhun vuonna 2020. Mukavia aiheita ei riitä ihan jokaiselle päivälle, eikä aina ole tuntemuksia, joita haluaisi jakaa. Joskus saattaa tulla toistaneeksi itseään, mutta haittaako se, jos palaa saman aiheen piiriin, vaikkapa eri näkökulmasta. Tämä kirja on jatkoa Päivän pähkinät-kirjalle ja on osa 2. Tämä vuosi on uudessa ajanjaksossaan ollut omalla tavallaan hyvin erilainen koronaepidemian vuoksi. Kirjoituksissa varmaan näkyy ja tuntuu tämä aika sellaisena kuin se on meihin vaikuttanut. Näillä sanoilla saattelen teidät lukutuokioiden äärelle.

Lea Tuulikki Niskala

2020, Niskala Lea Tuulikki

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-801-946-6

Tammikuu

1.1.2020

Uusi vuosi kujeineen

Takana on vaiherikas vuosi, aamulla herättiin ja maa on kuin syyskesällä. Paluu talvisista maisemista on kummallista tulla kotimaassa eteläiseen maisemaan. Presidentin puhe oli täynnä viisaita sanoja. On ne ajat muuttuneet. Sellainen ihminen, joka on elänyt vuosikymmeniä voi siis puhua kokemuksen äänellä näkemästään ja kokemastaan. Nuoremmilla on edessään koettavaa. Tulevaisuuteen ei voi nähdä, mutta menneet ajat tiedetään.

Mistähän löytyisi se kristallipallo, johon voisi kurkistaa. Ennustajat uskovat tietävänsä tulevaisuudesta jotakin, mutta usein ne taitavat olla vain arvailuja. Tosiaikaa on se mitä tapahtuu juuri nyt. Taitaa olla parasta vain katsella ikkunasta ulos aamutohvelit jalassa, vaikka onkin keskipäivä. Harakka hyppii pihalla poimimassa oksia, ei kai vain ala tehdä pesää männyn latvaan.

3.1.2020

Arkipäivän ajatuksia

Ensin ajattelen, ettei sitä sanomista joka päivälle riitä ja niin voi ollakin. Jokainen aamu on erilainen. Jokaiselle päivälle tulee erilaisia tapahtumia. Nyt siis ihmettelemme, että mistä niitä ajatuksia tulee. Siinäpä se. Kumma juttu. Tänä aamuna ollaan jo tammikuun kolmannessa päivässä, mutta pihamaa on vihreä. Kuusen oksat eivät kannan valkeaa lunta. Silti orava hyppelee oksalta oksalle ja puusta puuhun. Tuulee melkoisesti ja nurkissa paukkuu, kuin talo eläisi. Onko tämä kummitustalo? Olen ilahtunut, kun joku on löytänyt kirjani ja on osoittanut kiinnostusta.

"Syksy ja syvät tunteet" runokirjan ajatusmaailma tuntuu ihan ajankohtaiselle, kun katselee maisemaa juuri nyt. Nytkin mietin sitä, miten saisin tallennettua ajatuksia ja taidanpa koota kirjan joskus näistäkin blogeista. Miksi pitäisi ajatuksia tallentaa, kysyn itseltäni. Niin, no onhan niitä mukava jälkeenpäin tutkailla, mitä on tullut miettineeksi. Eihän nämä arkiset ajatukset juuri kummoisia ole, mutta hyvinkin lähellä elettävää elämää. Voisipa sanoa, että joskus on hyvä vähän lähentyä arjen kulkua ja miettiä, tarvitseeko sitä aina mennä touhottaa, ilman hetken lepoa. Juodaan se kupponen aamukahvia ihan rauhassa ennen arjen askareita ja päivän kiireitä.

4.1.2020

Luen juttuja

Hyvin harvoin ensimmäiseksi aamulla luen laihduttamiseen liittyvää artikkeleja. Onhan tammikuu ja paluu arkeen koittanut pyhien jälkeen, se taitaa olla juuri tällaista. Pitäisi keventää ruokavalio takaisin normaaliin mittaan. Kurkkaan jääkaappiin ja totean, että siellähän sitä ruokaa riittää vielä pitkään. On juustoja ja laatikoita sekä kinkun tynkää. Taas tulee mieleen, että pitääkö sitä ruokaa hamstrata näinä päivinä, kun kaupat ovat avoimena yötä päivää. Eihän ihmisen mikään orava tarvitse olla. Ja miten se kevennys lähtisi liikkeelle, kun kaupoissa myydään ruokaa huippu edullisin hinnoin. Sinne vaan hamstraamaan lisää herkkuja poistohinnoin. Ja mitä tästä seuraa. Herkuttelu jatkuu.

Vaan tämän on tietenkin itsestä kiinni kaikki, jos olet herkuttelija, niin eihän se herkuttelu tuosta vaan lakkaa. Aamulla päätät, että enpä koske enää herkkuihin tänään, niin illalla jo haikaillet, että olisiko jotain hyvää syötävää. Mitä se hyvä syötävä on? Vaaleaa tuoretta leipää reilun juustoviipaleen kanssa, suklaalevystä lähtee palasia telkkaria katsellessa. Kaikenlaiset lastut ja chipsit uppoavat kuin huomaamatta suuhun. Kerrasta poikki tämä herkuttelu, mietit. No ei sekään sykähdytä, syöminen on välttämätöntä joka päivä ja aterian äärelle sitä kuitenkin kerran päivässä pitää mennä.

Heitetäänkö kaikki ylimääräinen ruoka saman tien roskikseen. Eihän sekään käy, juuri nyt mietitään sitä, miten paljon hyvää ruokaa heitetään hukkaan. Ei voi heittää kelpaavaa ruokaa pois. Pakkaatko taas pakkaseen osan ruoasta ja unohdat ne sinne, sitten tuleekin sopivasti joskus vilkaistua pakkaseen ja siellähän sitä ruokaa on, oikein vuosikertaruokaa. Niinpä tämä oravanpyörä jatkuu, sillä sieltähän niitä pitää syödä pois.

Olen kirjoitellut ajankohtaisista aiheista ja vähän sivunnut historiaa.
Niinhän se on, että tämä päivä on huomenna jo historiaa. Blogit on koottu vuoden 2020 ajalta kirjaksi, sillä kaikki eivät blogeja lue tai eivät löydä niitä, mutta aiheet saattaa silti kiinnostaa.

